

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/31/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010068
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3824010068.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Milana Straku v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Partizánskom, trvale bytom C. XXX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí dňa 03. júla 2024 prejednal sťažnosť prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/4/2024 zo dňa 26.03.2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 26T/4/2024 zo dňa 26.03.2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bolo rozhodnuté nasledovne:

„Podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku súd trestnú vec obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Partizánskom, trvale bytom C. XXX, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, na podklade obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Partizánske sp. zn. Pv 409/21/3305-97 z 22.01.2024, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

dňa 10.12.2021 v čase okolo 16.30 hod. v rodinnom dome v obci C. D. XXX, po predchádzajúcej slovnej hádke s poškodenou, svojou manželkou E. B. C. sa jej začal vyhrážať so slovami ty ani nevieš, ako by som ťa chcel zabiť, pričom so zovretými päťami sa zahnal smerom k poškodenej a následne dňa 14.12.2021 v čase okolo 23.45 hod. v rodinnom dome v obci C. D. XXX, pod vplyvom alkoholu po tom, čo mu poškodená odmietla dať svoj mobilný telefón, chytil poškodenú oboma rukami v oblasti jej ramien, následne ju hodil na sedačku v obývačke, kde jej začal vykrúcať za seba postupne jednu a následne aj druhú ruku, opakovane ju fackal otvorenou dlaňou po tvári, pričom so svojim konaním prestal až po tom, ako ho poškodená prosila, aby to nerobil, že bude robiť všetko, čo on chce, čím uvedeným konaním obžalovaný A. B. u poškodenej, svojej manželky E. B. C. vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie, že svoje vyhrážky naplní, pričom poškodenej spôsobil zranenia, a to podliatinu a škrabance na rukách, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie,

p o s t u p u je Okresnému úradu v Prievidzi, odbor všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.“

Proti tomuto uzneseniu podala prokurátorka sťažnosť v neprospech obžalovaného, ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Sťažnosť dodatočne písomne odôvodnila, pričom v úvode poukázala na to, že proti obžalovanému podala obžalobu a následne poukázala na časť výroku napadnutého uznesenia. V dôvodoch sťažnosti sa ďalej nestotožnila so závermi súdu prvého stupňa a preto považovala výrok napadnutého uznesenia za nesprávny. Uviedla, že z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní vyplýva, že v danej veci nie sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o postúpení veci obžalovaného inému orgánu v zmysle § 280 ods. 2 Trestného poriadku. Vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní mala totiž za to, že obžalovaný sa dopustil skutku uvedeného v obžalobnom návrhu a tento skutok podľa nej napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, pričom vzhľadom na spôsob vykonania činu obžalovaným voči poškodenej a intenzitu predmetného útoku, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného nemožno podľa nej dospieť k záveru, že závažnosť činu je v danom prípade nepatrná. Bola toho názoru, že súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy vykonané v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní v tejto veci nesprávne v prospech obžalovaného. Poukázala na trestné oznámenie, ktoré bolo podané poškodenu E. B. C., v ktorom podrobne popísala konanie obžalovaného zo dňa 10.12.2021 a zo dňa 14.12.2021 voči jej osobe, ktoré skutky sú predmetom tohto trestného stíhania, pričom do zápisnice o trestnom oznámení jednoznačne podľa nej uviedla, že má strach o svoj život ako aj o život svojich dvoch detí. V tejto súvislosti považovala za potrebné podotknúť, že pri podaní trestného oznámenia bola prítomná aj zamestnankyňa neziskovej organizácie Luna, n. o., ktorá bola prvotne kontaktovaná zo strany Írskeho veľvyslanectva po tom, ako sa naň so žiadosťou o pomoc obrátila práve poškodenej. Mala za to, že ak by sa poškodenej skutočne nebála o svoj život a život jej dvoch maloletých detí, nedožadovala by sa pomoci prostredníctvom Írskeho veľvyslanectva a následne by spolu s deťmi neodišla do zariadenia F., n. o. Pravdivosti skutočností uvádzaných poškodenu pri podaní trestného oznámenia podľa nej nasvedčuje aj fotodokumentácia zranení jej rúk, ktorá bola vyhotovená po podaní trestného oznámenia, pričom poškodenej pred sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Partizánske dňa 02.06.2022 uviedla, že tieto jej boli spôsobené dňa 13.12.2021 tým, že jej obžalovaný vykrútil ruky dozadu. Uviedla, že obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní k tomu ako k zraneniam poškodenej prišla vyjadriť nevedel. Ďalej uviedla, že poškodenej obžalovaného usvedčovala aj pri svojom ďalšom výsluchu po začatí trestného stíhania, pričom opakovane zopakovala obavy z osoby obžalovaného, na čo však podľa jej názoru nemožno prihliadať. Podľa jej názoru je však možné prihliadať na výsluch poškodenej, ktorý bol vykonaný pred sudcom pre prípravné konania Okresného súdu Partizánske dňa 02.06.2022, a to počas jeho rozhodovania o návrhu obžalovaného na zrušenie zákazu úmyselne sa priblížiť k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, kedy poškodenej popisala konanie obžalovaného tak, ako je to uvedené v obžalobnom návrhu, pričom podľa jej názoru jednoznačne uviedla, že pri incidentoch, ktoré sú predmetom tohto trestného konania sa obžalovaného bála, musela ho počúvať, robiť, čo chcel. Poukázala na to, že poškodenej uviedla, že sa obžalovaného bála až po incidente zo dňa 30.10.2020, pričom ďalej popisala priebeh tohto incidentu. Ďalej poukázala na to, že poškodenej po vznesení obvinenia bola vypočutá v rámci prípravného konania 2-krát, pričom poukázala na obsah výsluchu zo dňa 13.04.2024. V tejto súvislosti uviedla, že poškodenej sa obžalovaného z konania voči jej osobe zo dňa 10.12.2021 a tiež zo dňa 14.12.2021 snažila vyvíňovať a konanie obžalovaného ospravedlňovala svojou chorobou. Ďalej poukázala na to, že poškodenej pri jej ďalšom výsluchu odmietla vo veci vypovedať a odmietla vypovedať aj na hlavnom pojednávaní. Z dokazovania, ktoré bolo vykonané v prípravnom konaní je podľa jej názoru absolútne pochopiteľná (až predvídateľná a očakávaná) zmena postoja poškodenej ohľadne jej postoju k trestnej činnosti spáchanej voči nej zo strany obžalovaného. V tejto súvislosti poukázala na to, že poškodenej je cudzinkou, na Slovensku býva v rodinnom dome, ktorého výlučným vlastníkom je obžalovaný, nemá tu žiadnych príbuzných ani blízkych priateľov, nemá prístup k peniazom, nakoľko svoje celoživotné úspory previedla na obžalovaného. Ďalej poukázala na to, že od obžalovaného má poškodenej zákaz vycestovať s maloletými deťmi zo Slovenska bez jeho súhlasu, v súčasnosti prebieha konanie o rozvod a o úprave práv a povinností k ich maloletým deťom, na ktoré je veľmi naviazaná. Podľa jej názoru sa poškodenej snaží zvrátiť vyvodenie trestnej zodpovednosti voči obžalovanému opakovanými ospravedlňovaniami, ktoré zasielala v rámci prípravného konania policajtom ako aj obžalovanému a tiež ospravedlňovaním, ktoré vyslovila na hlavnom pojednávaní. Rezignáciu poškodenej podľa jej názoru najlepšie vystihuje SMS správa, ktorú zaslala obžalovanému dňa 21.01.2022, pričom poukázala na jej obsah preložený do slovenského jazyku, nakoľko bola písaná v anglickom jazyku. V ďalšej časti poukázala na závery znaleckého posudku znalca MUDr. Andreja

Smetánku, PhD. ohľadne duševného stavu poškodenej ako aj na jeho následný výsluch. Taktiež poukázala na znalecký posudok vypracovaný znalkyňou MUDr. Máriou Majzlanovou ohľadne skúmania závislosti obžalovaného na alkohole. Ďalej poukázala na email zo dňa 15.12.2021, ktorý sa nachádza vo vyšetrovacom spise ako aj na to, že nedošlo k výsluchu A. B. D. – zamestnankyne neziskovej organizácie F., n. o. z dôvodu, že poškodená nedala súhlas na zbavenie mlčanlivosti tejto svedkyne v zmysle zákona o obetiach. Taktiež uviedla, že výpovede svedkov G. H. B., I., ktorý je dlhoročným kamarátom obžalovaného a J. B. – otca obžalovaného, nemohli nijakým spôsobom prispieť k objasneniu skutkov, nakoľko títo svedkovia neboli prítomní v čase jednotlivých útokov obžalovaného na poškodenú na mieste činu. Z uvedených dôkazom podľa jej názoru vyplýva, že konanie obžalovaného popísané v obžalobnom návrhu bolo spôsobilé vzbudiť a aj vzbudilo u poškodenej dôvodnú obavu o život a zdravie. Zľahčovanie konania obžalovaného je podľa jej názoru cynické, pričom vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti za podstatne závažnejší skutok ako je predmetom tohto konania bráni podľa nej len ochranársky postoj poškodenej voči obžalovanému a využívanie práva nevypovedať zo strany poškodenej. Na základe uvedeného navrhla, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a aby súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

K sťažnosti prokurátorky sa písomne vyjadril obžalovaný, ktorý prostredníctvom obhajcu k tvrdeniu prokurátorky ohľadne toho, že dôkazy súd prvého stupňa vyhodnotil v jeho prospech uviedol, že podľa neho z vykonaného dokazovania by došlo k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu rešpektovania zásady in dubio pro reo, k čomu však nedošlo, avšak súd prvého stupňa sám uznal, že konanie, ktoré mu je kladené za vinu v obžalobe nielen, že neodráža vykonané dokazovanie, ale ani nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu. Čo sa týka počiatkových tvrdení poškodenej tieto považoval ako prehnané a tieto informácie predniesla podľa neho ovplyvnená vážnou a neliečenou duševnou chorobou, ktorá jej bola riadne diagnostikovaná znalcom – psychiatrom MUDr. Andrejom Smetánkom, PhD. až neskôr, pričom tento znalec na hlavnom pojednávaní podľa jeho názoru vysvetlil, že prejavy duševnej poruchy diagnostikovanej u poškodenej ovplyvnili jej vnímanie udalosti, ktorej spracovanie vychádzalo z jej psychickej choroby, že poškodená sa cítila tak ohrozená v oblasti manželstva, vzťahu a celkovo rodiny, že sa v nej mohol spustiť a pravdepodobne spustil strach, pre ktorý sa začala brániť spôsobom, akým sa brániť začala (podaním trestného oznámenia a uvádzaním skutočností v ňom, ktoré skreslene vnímala ňou opísaným spôsobom). Ďalej poukázal odbornú literatúru ohľadne prejavov diagnostikovanej duševnej poruchy u poškodenej. Taktiež poukázal na správu znalkyne A. A. zo dňa 07.02.2023 ohľadne odporúčenia skúmania duševného stavu poškodenej. Argumentáciu prokurátorky ohľadne údajných zranení poškodenej a jeho neschopnosti vyjadriť sa k ich pôvodu považuje za ignoranciu zásady in dubio pro reo, pričom podľa jeho názoru nebolo preukázané žiadne násilie a žiaden z vykonaných dôkazov nenasvedčuje žiadnemu fyzickému útoku z jeho strany voči poškodenej, čo podľa neho potvrdil aj samosudca v napadnutom uznesení. Tvrdenia prokurátorky ohľadne zastúpenia poškodenej neziskovou organizáciou Luna považoval za nadbytočné. Taktiež nepovažoval na správne a zákonné, aby prokurátorka znevažovala výpovede svedkov – G. H. B. a J. B.. K tomu uviedol, že tieto výpovede sú síce výpoveďami osôb jemu blízkych, avšak boli uskutočnené pod prísahou, samosudca žiadne výhrady voči nim nemal a rovnako neboli žiadne výhrady k ich pravdivosti prezentované ani na samotnom pojednávaní. Podľa jeho názoru zo strany prokurátorky dochádza k účelovému selektovaniu a hodnoteniu dôkazov podľa jej preferencií, čo jej neprináleží a čo je v rozpore so zásadami hodnotenia dôkazov. Taktiež uviedol, že prokurátorka na jednej strane bagatelizuje skutočnosti prezentované menovanými svedkami a pritom sama neprodukovala svedkov svedčiacich o jeho vine. Poukázal aj na to, že v prípade svedkov G. B. a J. B. argumentuje prokurátorka tým, že títo neboli prítomní pri skutku a teda nevedia o jeho priebehu vypovedať, no na druhej strane vyslovuje predpoklad, že organizácia Luna, ktorá taktiež podľa jeho názoru nebola absolútne prítomná pri skutku (a bola jej prezentovaná verzia psychicky chorej poškodenej), by vedela prispieť k objasneniu skutku. Považoval na nevyhnuté uviesť, že subjektívny (a ničím nepodložený) názor prokurátorky nie je dostatočným a ani len zákonným dôvodom na jeho odsúdenie. V ďalšej časti poukázal na zásadu in dubio pro reo a zdôraznil, že v prípade neexistencie žiadnych usvedčujúcich dôkazov, poprípade iba jedného nepriameho dôkazu tak, ako to naznačuje prokurátorka, nemožno o takýto jediný nepriamy dôkaz resp. o žiadne usvedčujúce dôkazy, oprieť rozhodnutie súdu o vine. Uviedol, že v jeho prípade je potrebné, aby súd aplikoval zásadu „in dubio pro reo“ (a to prinajmenšom vo forme postúpenia veci na priestupkové konanie), nakoľko po vykonaní všetkých dôkazov a po ich vecnom zhodnotení súd nemôže bezpečne ustáliť, ktorá z viacerých verzií zodpovedá objektívnej pravde. Dodal, že prokurátorka neuniesla dôkazné bremeno a podala obžalobu a následne na súde obhajovala svoje nepreukázané tvrdenia, pričom tak urobila potom, ako sa počas vyše 2,5 rokov (od 17.12.2021) nepodarilo obžalobe

preukázať jeho vinu v podobe dôkazov, ktoré by o jeho vine svedčili. Záverom sa stotožnil s názorom samosudcu súdu prvého stupňa, že vec môže byť posudzovaná nanajvýš ako priestupok, nakoľko ani skutková veta obžaloby nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu. Z uvedených dôvodov žiadal krajský súd, aby sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému prokurátorka podala sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

Krajský súd na základe preskúmania konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe súdu prvého stupňa chyby procesného charakteru, pre ktoré by malo byť zrušené sťažnosťou prokurátorky napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z dôvodu samotnej existencie takýchto procesných pochybení aj bez následného pristúpenia k prieskumu správnosti samotného napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti prokurátorky nie je ani vytýkaná existencia takýchto procesných chýb.

Na základe preskúmania správnosti samotného sťažnosťou prokurátorky napadnutého výroku uznesenia súdu prvého stupňa o postúpení trestnej veci podľa § 280 ods. 2 Tr. por., sa senát krajského súdu nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátorky uvedenej v dôvodoch podanej sťažnosti. Prokurátorka v podstate namietala, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkový stav, v dôsledku čoho zaujal nesprávny právny záver, že skutok nie je trestným činom a má byť prejednaný ako priestupok.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. por. súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Z obsahu predloženého spisového materiálu nepochybne vyplýva, že na súde prvého stupňa bola na obžalovaného podaná obžaloba pre skutok, ktorý je uvedený vo vyššie citovanej výrokovej časti napadnutého uznesenia. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní, pričom po jeho vyhodnotení dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom, nakoľko spoločenská nebezpečnosť (poznámka – zastaralý právny pojem, ktorý bol Trestným zákonom č. 300/2005 Z. z. nahradený pojmom závažnosť) stíhaného skutku je nepatrná a súčasne stíhaný skutok nevykazuje objektívne znaky trestného činu z dôvodu, že konanie obžalovaného u poškodenej nevyvolalo dôvodnú obavu.

Pri posudzovaní správnosti napadnutého uznesenia krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkové okolnosti prípadu, pričom obsah spisového materiálu ani podľa názoru krajského súdu nepripúšťajú inú verziu skutku, ako ju ustálil súd prvého stupňa.

Krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona nemusí dôjsť k následku v podobe reálneho vyvolania obavy z dôvodu vyslovenej vyhrážky, ale postačuje, že vyhrážka môže, teda je spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia. Z uvedeného vyplýva, že nie každé vyhrážanie sa smrťou, ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom je automaticky posudzované ako prečin nebezpečného vyhrážania. Podľa názoru krajského súdu je vždy potrebné okrem danosti formálnych znakov posúdiť aj konkrétne okolnosti prípadu vyjadrujúce závažnosť takéhoto konania z materiálnej stránky, t. j. danosť materiálneho znaku prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona.

V súvislosti s posudzovaním podmienok pre ustálenie záveru, či konanie je nebezpečným vyhrázaním v trestnoprávnom zmysle, je nevyhnutné skúmať okolnosti, priebeh spáchania, pohnútku páchatel'a, spoločné správanie páchatel'a a obete pred spáchaním a po spáchaní činu, ako aj to, či sa jednalo o ojedinelý skutok alebo opakovaný čin, celkové okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a dôvodnosť. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy, avšak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život alebo zdravie iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého dokazovaním ustálený skutok síce spĺňa formálne znaky trestného činu, avšak absentuje materiálny

korektív v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa správne v dôvodoch napadnutého uznesenia poukázal na to, že vyhrážky obžalovaného nevzbudili u poškodenej dôvodnú obavu z ich uskutočnenia, a to s prihliadnutím na všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä na predchádzajúce konfliktné rodinné situácie, povahu a obsah vyhrážok, na charakterové vlastnosti obžalovaného a poškodenej, ich vzájomné vzťahy poznačené konfliktným spoložitím, rodinnými a inými spormi medzi poškodenou a obžalovaným.

Ohľadne sťažnostných námietok prokurátorky, krajský súd uvádza, že tieto smerovali vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhla vyhodnotiť inak, než ako to urobil súd prvého stupňa. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Krajský súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak súd prvého stupňa dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu podľa krajského súdu aj v posudzovanej veci. Súd prvého stupňa sa v napadnutom uznesení starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie, podľa ktorého konanie obžalovaného uvedené vo výroku napadnutého rozsudku nie je trestným činom, ale mohlo by byť priestupkom je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Prokurátorka v podanej sťažnosti poukazovala najmä na zápisnicu o trestnom oznámení poškodenej zo dňa 15.12.2021, z ktorej mala byť preukázaná dôvodná obava poškodenej o svoj život. Krajský súd uvádza, že predmetná zápisnica bola prečítaná ako listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní dňa 26.03.2024. Čo sa týka použiteľnosti tohto dôkazného prostriedku, krajský súd poznamenáva, že trestné oznámenie je dobrý a zväčša dostačujúci podklad na začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia tak, aby prokurátor mal relevantné informácie na preskúmanie zákonnosti a dôvodnosti vzneseného obvinenia, avšak samotné trestné oznámenie nemôže slúžiť ako dôkazný prostriedok (ani ako listinný dôkaz) na preukazovanie viny obžalovaného, bez toho aby táto vina nebola preukázaná v nasledujúcich výpovediach poškodenej. Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že v zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky síce trestné oznámenie spadá do kategórie „všetkého“ v zmysle § 119 ods. 3 Tr. por. (za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona) a môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz (§ 269 Tr. por.), avšak okolnosť, že podávateľom trestného oznámenia je poškodený nenahrádza jeho výpoveď (pozri primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke pod č. 9/2015 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/45/2018 zo dňa 23.09.2020). Prekonať „dôkaznú núdzu“ pri oprávnenom odmietnutí vypovedania poškodenou prečítaním trestného oznámenia poškodenej sa javí byť ako nedostatočné. Z uvedeného možno preto podľa krajského súdu uzavrieť, že zápisnicu o trestnom oznámení poškodenej zo dňa 15.12.2021 nie je možné považovať za relevantný dôkaz na preukazovanie viny obžalovaného.

Podľa krajského súdu taktiež nie je možné prihliadať na zápisnicu o výsluchu poškodenej zo dňa 16.12.2021 (ako na to správne poukázala aj prokurátorka v podanej sťažnosti), nakoľko táto bola uskutočnená ešte pred vznesením obvinenia obžalovanému. Ak je výpoveď poškodenej jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátorka, ako nositeľka dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné poškodenú znova vypočuť aj po vznesení obvinenia a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (viď judikát R 30/2010). Poškodená však vo svojej výpovedi zo dňa 13.04.2022 (po vznesení obvinenia obžalovanému) už žiadnu hrozbu z vyhrážok zo strany obžalovaného nepocítovala a chcela sa s ním udobriť. Následne v ďalšej zápisnici o jej výsluchu zo dňa 29.06.2022 ako i pred samosudcom súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať.

Čo sa týka námietky prokurátorky, že možno prihliadať na výpoveď poškodenej zo dňa 02.06.2022 uskutočnenú pred sudcom pre prípravné konania v konaní pod sp. zn. 3Tp/3/2022 v rámci rozhodovania o návrhu obžalovaného na zrušenie zákazu priblíženia sa k poškodenej, tak krajský súd uvádza, že táto nie je dôvodná. Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že nemožno považovať za relevantný dôkaz ohľadne preukazovania viny obžalovaného výpoveď poškodenej uskutočnenú v rámci iného konania, bez toho, aby tomu nasvedčovali aj ďalšie vo veci vykonané dôkazy. Navyše sama poškodená následne

už dňa 03.10.2022 žiadala súd o zrušenie zákazu priblíženia sa obžalovaného k jej osobe, pričom sudca pre prípravne konanie jej návrhu vyhovel a predmetný zákaz uznesením sp. zn. 3Tp/17/2022 zo dňa 15.11.2022 zrušil.

Prokurátorka v rámci podanej sťažnosti poukazoval aj na úradný záznam zo dňa 24.01.2022 (č. I. 201 pripojeného vyšetrovacieho spisu), ktoré súčasťou mala byť SMS správa od poškodenej obžalovanému. Krajský súd k tomu uvádza, že úradný záznam nemôže byť v zmysle platnej judikatúry použitý ako dôkaz pred súdom, nakoľko ide o nezákonný dôkaz. Zaradenie úradných záznamov do vyšetrovacieho spisu, ktorý bol predložený súdu je možné považovať len za „iniciatívu vyšetrovateľa“, ktorá nemá žiadnu výpovednú dôkaznú hodnotu a preto súd prvej inštancie nemal na takýto úradný záznam prihliadať a vykonávať ho v rámci hlavného pojednávania. Keďže takéto úradné záznamy nemožno považovať za dôkaz uplatniteľný v konaní pred súdom potom z toho plynie záver o tom, že ani súd ani žiadna procesná strana nimi ako „dôkazmi“ argumentovať nemôžu, a pokiaľ tak urobia sú námietky ako aj právne závery z toho plynúce právne irelevantné. Navyše samotná SMS správa, ktorá bola súčasťou predmetného úradného záznamu, nebola vykonaná (a ani prokurátorkou navrhnutá) na hlavnom pojednávaní ako dôkaz, pričom platí, že súd sa môže pri svojom rozhodovaní opierať len o také dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (§ 278 ods. 2 Tr. por.).

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri k nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.